

CIARA GERAGHTY

Uit het leven van Scarlett

Karakter Uitgevers B.V.

1

Op vrijdag ben ik over tijd. Het moet om 11.23 uur beginnen. Om 11.30 uur begin ik me zorgen te maken.

Nu is het 14.15 uur en nog steeds niks. De angst heeft me stevig in de greep, ik snak naar adem en vraag me af of ik aan het hyperventileren ben, net als Maureen.

‘Gaat het wel, Scarlett?’ Dat is Elliot, mijn baas en heimelijk een fan van Westlife, want daarvan vind je er in elk bedrijf wel een. Hij steekt zijn hoofd om het hoekje van de deur.

‘Ik moet weg,’ zeg ik en ik sta op.

‘Je gedraagt je de laatste tijd als een juffershondje,’ zegt Elliot.

Zijn bezorgdheid is als een warme deken en bijna neem ik hem in vertrouwen. Maar ik doe het niet. Natuurlijk doe ik dat niet. Hij zou de ernst van de situatie niet inzien. Hij zou me voorhouden dat een tijdspanne van – ik kijk op mijn horloge – 2 uur en 52 minuten niet omschreven kan worden als ‘over tijd’.

‘Je kunt trouwens niet weg. Het is tijd voor de maandelijkse vergadering.’

‘Ik ga niet.’

‘Je moet. Je weet dat ik er niet alleen heen kan.’

‘Je bent verdorie 42. Natuurlijk kun je er wel alleen heen.’

‘Ik word volgende maand pas 42. Dat weet je heel goed.’

Ik kan hem niet aankijken. Als ik hem aankijk, kan hij me overhalen toch te gaan. Ik staar naar mijn beeldscherm. ‘Ik heb het veel te druk.’

‘Niet waar. Je speelt backgammon. Ik zie de reflectie in het raam achter je.’

Verdomme. Ik had het zonnescherm moeten laten zakken.

‘Goed,’ zeg ik en ik klik het spelletje weg. ‘Je moet me eigenlijk niet meenemen naar die vergaderingen. Dat maakt een slechte indruk.’

‘Het geeft een uitstekende indruk als ik jou meeneem naar die vergaderingen,’ houdt Elliot aan. ‘Iedereen weet dat ik geen vraag

van Simon kan beantwoorden als jij er niet bent.’

‘Vertel nog eens waarom jij ook alweer mijn baas bent?’

‘Omdat mijn moeder een mediamagnaat is naast wie Rupert Murdoch een krantenjongen lijkt,’ declameert Elliot uit zijn hoofd. ‘Om nog maar te zwijgen van het feit dat ze barst van de aandelen in het bedrijf.’

‘Vind je dat niet vervelend?’ Die vraag heb ik mezelf vaak gesteld, maar hem nog nooit. Tegelijk met mijn vriend lijkt ook mijn behoedzaamheid ervandoor te zijn gegaan.

Elliot geeft niet meteen antwoord. ‘Nou,’ zegt hij ten slotte, ‘ik zou het misschien wel erg vinden als ze zou barsten van de aandelen in een begrafenisonderneming en ik lijken moest balsemen of zo.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik. ‘Een begrafenisonderneming lijkt me een heerlijk rustige werkplek.’

‘Wat ben je weer ad rem vandaag.’

‘Waarom zou ik ad rem proberen te zijn?’

‘Je hebt zeker een knuffel nodig, of niet soms?’ Elliot komt al in mijn richting.

Ik houd hem tegen met mijn blik, die waarbij ik niet met mijn ogen knipper en mijn voorhoofd de vorm krijgt van London Bridge. ‘Als je me omhelst, bijt ik in je oor tot je jankt als een meisje.’

‘Wat een driftkikkertje.’

Elliot blijft staan en laat zijn armen zakken. ‘Goed, goed, goed. Ik wilde je alleen maar opvrolijken.’

‘Ik weet het,’ zeg ik en ik doe mijn best om naar hem te lachen.

‘Heb je kiespijn?’ vraagt hij bezorgd.

‘Nee, hoezo?’

‘Het leek net even of je pijn had.’

Ik houd op met mijn pogingen te lachen en zucht maar eens diep. Ik ben uitgeput. Dat komt waarschijnlijk doordat ik ongesteld moet worden. Het kan nu elk moment komen.

‘Goed. Ik kom al mee. Ik moet alleen eerst even naar het toilet.’ Om te zien of het is gekomen zonder dat ik het merkte. Hoewel dat net zo waarschijnlijk is als Filly die een aflevering van *Home and Away* overslaat.

Elke laatste vrijdag van de maand is er een vergadering met het managementteam. Strikt genomen hoor ik niet tot het managementteam, maar Elliot staat erop dat ik met hem meega. Hij is een beetje bang voor Simon Kavanagh, onze manager, wat niet verwonderlijk is als je kijkt naar het eigenaardige bulldogachtige gezicht van Simon en zijn neiging tot schreeuwen (hij is doof aan zijn linkeroor en weigert een gehoorapparaat aan te schaffen omdat hij bang is dat dat de aandacht zal vestigen op het haar in zijn oren, dat dik en donker is, in schrill contrast met zijn hoofdhaar, dat grijs is en steeds dunner wordt). Dat weet ik omdat Simons arme, arme, arme persoonlijke assistente alles aan Filly vertelt en zij het op haar beurt doorbrieft aan mij.

Het feit dat Simon erop staat dat de maandelijks vergaderingen gehouden worden op vrijdagmiddag, zegt eigenlijk al genoeg over de man. Ik heb er nooit zin in en deze vrijdag ben ik koppiger dan ooit. Van maandag tot en met donderdag heb ik leren leven met de afwezigheid van John, maar de weekeinden heb ik nog niet onder de knie. Vrijdagochtend krijg ik een zwaar gevoel in mijn buik (alsof ik een broodje worst heb gegeten, wat niet waar is, want ik ben vegetariër) en dat wordt eigenlijk pas minder op zondagavond door het vooruitzicht dat ik maandagochtend weer naar mijn werk kan.

Het lijkt onmogelijk dat ons laatste gesprek drie weken geleden is. In Johns flat. Ik noem het nu al Johns flat.

‘Ik ga weg,’ zei hij.

‘Nee, dat gedeelte had ik al gehoord, maar wat zei je daarna?’

‘Dat gedeelte over...’ Zijn stem sterft weg.

‘Die zin die direct volgde op die ene waarin je zei: “Ik ga weg.”’

‘Ik zei... Ik zei... Wat ik zei was...’ Hij werpt een blik op mijn gezicht. ‘Dat ik had besloten me aan te sluiten bij die archeologische opgravingen in São Paulo. Nou ja, in de buurt van São Paulo. Ongeveer 75 kilometer ervandaan. Dat is in Brazilië.’

Ik weet dat São Paulo in Brazilië ligt. Ik ben een vrouw die dingen weet. Behalve dit. Ik ben – en ik heb een hekel aan dat woord, maar ik zal het toch gebruiken – perplex.

‘Maar je spreekt helemaal geen Portugees,’ zeg ik. Even wenste

ik dat ik oudere broers had. Gróte broers. Harige. Dan zou ik die bellen – ze woonden allemaal in een verbouwde stal of zo – en dan zou ik ze over John vertellen en ze zouden niks zeggen, ze zouden alleen knikken door de telefoon (het is een zwijgzaam stelletje; sterke, stille types) en dan zouden ze hem wel eens een aframming geven. Maar er zijn geen broers. Of zusters. Ik ben helemaal alleen.

‘Dat kan ik wel leren. Het is afgeleid van het Latijn, zoals de meeste moderne talen.’

‘Maar je hebt nooit Latijn gehad,’ werp ik tegen alsof dit een ruzie is die ik kan winnen.

Ergens diep vanbinnen weet ik dat dit geen normale manier is om een einde te maken aan een relatie. Mensen praten niet over talen als ze het uitmaken. Ze schreeuwen. Soms maken ze dingen stuk – borden of de grote teen van de ander als ze er een zwaar voorwerp op laten vallen, zoals een strijkijzer. Soms gaan ze gooien – zoals de kleren van de ander uit het raam, het liefst van de bovenste verdieping. Maar we doen geen van die dingen. Zo’n stel zijn we niet. Ik sta daar en kijk naar zijn gezicht, dat me zo vertrouwd is, en zie zijn mond bewegen en ik ken die mond zo goed. Zijn bovenlip die maar half zo breed is als zijn onderlip, de vlezige kleur, de manier waarop hij zijn tanden bedekt houdt als hij lacht omdat hij een beugel heeft die als een zwaarbewapend peloton over die tanden marcheert. Bijna glimlach ik naar hem, maar dan opent hij zijn mond en de zon weerspiegelt in het metaal en glinstert zo erg dat ik mijn ogen haast moet bedekken.

‘We kunnen toch contact houden,’ zegt hij.

‘Nee, dat kunnen we niet,’ zeg ik.

Daar heeft hij niets op te zeggen. Hij kijkt naar zijn schoenen. Het zijn degelijke, bruinleren schoenen met veters en aan niets is te zien dat hij me gaat verlaten om in Brazilië modder te zeven. Hij wiebelt van de ene voet op de andere.

En dan weet ik het. Dat hij weggaat.

Ik loop door de gang naar de directiekamer en concentreer me omdat ik mijn ene voet voor de andere moet zetten. Deze vrijdag

is heel erg. De derde vrijdag. Het voelt als de dertigste vrijdag. De weken zijn weken als in de vastentijd als je acht bent en geen snoep en chips en repen eet.